

σίων, τῶν νόμων, τῆς ἐνεργείας τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς κυβερνήσεως, ταῦτα πρέπει νὰ ἐπιτρέπωνται, διότι ἄλλως πρὸς οὐδὲν ἢ ἐλευθεροτυπία. Ἀλλ' ἡ ἐπικρίσις μεταβάλλεται εἰς ἀδίκημα, ὅταν προσβάλλωνται τὰ δικαιώματα τῆς κοινωνίας, ἡ ἐνέργεια τῶν θεσμῶν καὶ τῶν νόμων, τὸ σέβας πρὸς τὰς ἀρχάς. Ἡ δὲ περὶ τούτων κρίσις ὑφίσταται εἰς τὴν διάγνωσιν τῆς προαίρεσεως, εἰς τὴν ἠθικὴν ἐκτίμησιν τῶν λέξεων καὶ ἐκφράσεων καὶ τῶν ἐνδεχομένων αὐτῶν συνεπειῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ κρίσις αὕτη εἶναι δύσκολος καὶ λίαν ἐπικίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθή, διὰ τοῦτο δύο εἰδῶν ἐγγυήσεις ἐπενόησαν οἱ νομοθέται, τὰς μὲν, προληπτικάς, τὰς δὲ, κατασταλτικάς. Δυνάμει τῶν πρώτων, ἀπαιτοῦσι πρόσωπον ἀτομικῶς ὑπεύθυνον τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου, ἐνῆλικον, ἰθαγενὲς καὶ προκαταβάλλον χρηματικόν τι ποσόν. Καὶ οὕτως ἡ ἐφημερίς δὲν δύναται νὰ εἶναι ἔργον τοῦ τυχόντος, ἀλλὰ κοινωνικῆς μερίδος μᾶλλον ἢ ἡττον σημαντικῆς, συναισθανομένης τὴν ἀνάγκην καὶ τὸ καθήκον νὰ ἐγείρῃ βῆμα λογικῶν συζητήσεων πρὸς διηνεκὴ ἀγόρευσιν. Καὶ μολονότι τινὲς τῶν δημοσιολόγων θεωροῦσιν ὡς ἀδικον τὸν ὅρον τοῦ ὑπευθύνου συντάκτου, διότι ἀπὸ τοῦ ἐνόχου μεταφέρει τὴν εὐθύνην εἰς τὸν ἀθῶον, καὶ ἐνθαφρύνει τὰς καταχρήσεις, εἰς τὴν παρρησίαν καὶ εὐτολμίαν ἀντικαθιστῶν τὴν ἐπίβουλον ὑπουλόγησιν καὶ τὴν δειλίαν, οὐχ ἡττον τὸ ἀτοπον τοῦτο φαίνεται ἀναπόφευκτον, διότι καὶ ἡ προσωπικὴ ὑπογραφή τῶν ἀρθρῶν δύναται νὰ καλύψῃ τοιαύτην ἀδικίαν, ἥς δύσκολος ἡ ἀνακάλυψις, ἡ δὲ ποινὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον δὲν πλήττει τὸ πρόσωπον εἰμὴ διὰ τῆς ἠθικῆς ἀποδοκιμασίας, καὶ πλαγίως διὰ τῶν προστίμων. Περὶ δὲ τῶν κατασταλτικῶν, σπουδαῖα ἐγείρονται ζητήματα καὶ ὡς πρὸς τὸν ὀρισμὸν τοῦ ἀδικήματος καὶ ὡς πρὸς τὴν τιμωροῦσαν ἀρχήν. Καὶ τὸ μὲν ἀδίκημα δύο ἔχει ἀπαραίτητα στοιχεῖα, τὸ ὕλικόν, τὴν δημοσίευσιν, καὶ τὸ ἠθικόν, τὴν προαίρεσιν· καὶ ἐὰν ἡ ἐκδήλωσις τοῦ πρώτου εἶναι εὐκόλος, οὐχ οὕτως ἡ περὶ τοῦ δευτέρου κρίσις, καθὼς ἐκ μυρίων περιστάσεων ἐξαρτωμένη καὶ ἐκ πολλῶν ὁμοῦ προσωπικῶν καὶ πραγματικῶν στοιχείων, ἅτινα δὲν δύναται ὁ νομοθέτης νὰ ὀρίσῃ ἐκ τῶν προτέρων. Διὰ τοῦτο προτιμωτέρα τοῦ ὀρισμοῦ εἶναι ἡ διὰ τοῦ ἀπλοῦ ὀνόματος ἐνδείξις τῆς ἀξιοποίνου πράξεως. Ἡ δὲ δικάζουσα καὶ τιμωροῦσα ἀρχὴ πρέπει διὰ αὐτὸ τοῦτο νὰ συνδυάζῃ ἐν ἑαυτῇ ὑψηλὰ προσόντα νοημοσύνης καὶ ἠθικότητος, καὶ νὰ ᾔηται ἔλας ἀνεξάρτητος τοῦ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς κυβερνήσεως, νὰ ᾔηται, δηλαδὴ, ἡ καθαρωτέρα ἐκφρασις τῆς κοινωνικῆς συνειδήσεως, ἥτις μόνη δύναται νὰ κρίνῃ τὴν διὰ τοῦ τύπου ἐκφρασιν τοῦ καινοῦ λόγου. Τὰ προσόντα ταῦτα ἐν γένει ἔχει τὸ λεγόμενον ὀρχοδικεῖον, περὶ οὗ κατωτέρω. »

Περαινῶν τὴν ἐπιστολὴν μου ἐκφράζω τὴν εὐχὴν ὅπως ἴδω τὰ Στοιχεῖα τῆς θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς φιλοσοφίας εἰσαγόμενα εἰς τὰ Γυμνάσια τῆς Ἑλλάδος. Ὁ συγγραφεὺς εἶναι ὀρθόδοξος χριστιανός, καὶ αἱ δόξαι αὐτοῦ εἶναι δόξαι ἀνδρὸς πέφωτισμένου, ἐλευθέρου ἐνθεομανίης ἄμα καὶ ἀπιστίας· ἐνεκα ταύτης πρὸ πάντων τῆς ἀρετῆς τοῦ συγγράμματος θεωρῶ αὐτὸ κατάλληλον νὰ παραδοθῇ, διὰ καταλλήλων ὁμῶς ἐρμηνευτῶν, εἰς τὴν νεολαίαν, ἐκτὸς ἐὰν κριθῇ πρέπον νὰ ἐξορισθῇ καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων παιδευτηρίων, ὡς ἐξωρίσθη καὶ ἀπὸ τοῦ πανεπιστημίου, ἡ φιλοσοφία. Καὶ ὁμῶς οἱ πρόγονοι ἡμῶν καὶ νόμους κατεπάτου χάριν αὐτῆς. Ἐνθυμεῖσαι ἴσως ὅτι οἱ

Αἰγινῆται, ἄσπονδοι τῶν Ἀθηναίων ἐχθροὶ, εἶχον θεσπίσει νόμον νὰ θανατώσωσιν « ἀκρίτον, » ὅπως ἀκρίτους προγράφουσι καὶ οἱ παρ' ἡμῖν νομοθέται, « τὸν πρῶτον ἐπιβάντα τῇ νήσῳ Ἀθηναίων. » Τίς δὲ νομίζεις ὅτι ἐπέβη πρῶτος; ὁ πνευματέμφορος Πλάτων ἐρχόμενος ἐκ Σικελίας! Ἐνῶ δὲ ἀπήγετο εἰς θάνατον ἀγνοούντων τῶν Αἰγινητῶν τίς ἦτο, διαβάτης τις οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον εἶπε κατὰ παιδιάν, ἦτοι ἄστειευόμενος, ὅτι ἦτο φιλόσοφος, καὶ εὐθύς, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης μαρτυρίας, ἀπελύθη ἐναντίον τοῦ νόμου. Τίνες ἄρα οἱ ἐκτιμῶντες ὀρθότερον τὰ ἐκ τῆς φιλοσοφίας ἀγαθὰ; οἱ ἀπολύοντες ἢ οἱ ἀπολύοντες τοὺς φιλοσόφους;

Συγχαίρω δὲ ἀπὸ καρδίας τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι ὅτ τοιοῦτους ἔχει συγγραφεῖς· τιμῶντες αὐτοὺς καὶ ἀποδίδοντες αὐτοῖς δικαιοσύνην καὶ ἀνώτεροι ἡμῶν ἂν ᾦσι, καὶ εἰς τὰς ἐναντίας ἡμῖν τάξεις ἂν τάσσωνται, καὶ ἄλλα παρ' ἡμᾶς ἂν φρονῶσι, τιμῶμεν τὴν ἡμετέραν πατρίδα. Μὴ σοι φανῇ παράδοξον ὅτι καταπαύω τὸν λόγον διὰ τῆς ἀποστροφῆς ταύτης, διότι ἀπὸ τινος οὔτε πρὸς τὴν ἀρετὴν, οὔτε πρὸς τὴν ἰκανότητα οὔτε πρὸς τὰς ὑπηρεσίας ὁμολογεῖται σέβας, πάντα δὲ κατακρίνονται καὶ ἐκφραυλίζονται, πράγματά τε καὶ πρόσωπα. Ἀλλ' ὁ πάντα ἐκφραυλίζων λησμονεῖ, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπον, ὅτι ἐκφραυλίζει καὶ ἑαυτὸν καὶ αὐτὴν τὴν πατρίδα ὑπὲρ ἧς φαίνεται ἀμυνόμενος, καὶ ὅτι διὰ τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ ὑποστηρίζει καὶ δικαιολογεῖ τὰς κατὰ τοῦ ἰδίου ἔθνους κατηγορίας. Ἄλλως τε αἱ ἐμπαθεῖς παραφοραί καὶ τῆς συκοφαντίας ὁ ἴος καὶ τοῦ φθόνου τὰ βέλη, καταπτύονται καὶ ἐπὶ τέλους ἐξατμίζονται ὡς πομφόλυξ καὶ ὡς μόλυβδος ἀπαμβλύνονται, ἐνῶ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς σοφίας τὰ ἔργα, ὡς τὸ τοῦ Κ. Βράβλα, μένουσιν ἑσσεῖ κτῆμα τῇ πατρίδι. Ἐξῆρσο.

Ἐκ τῆς Μορφῆς Καρμῆλου, τῇ 23 Μαΐου 1863.

N. Δ.

ΠΟΡΚΕΡΑΔΑ.

Τυχὴ γεννητὴ ἐν Ἀθήναις! Οἱ μὲν λούονται εἰς τὴν Μουνυχίαν, οἱ δὲ ὠφελουῦνται ἐκ τῆς ἐν Αἰγίνῃ διατριβῆς. Ὁ δεῖνα δεκατίζει τὰς ἀμπέλους τοῦ Καίρου... ἐν Ἀνδρῶ, ἡ δεῖνα καίεται εἰς τὴν Κέρκυραν, λόγῳ ἀλλαγῆς ἀέρος· ἄλλος μεταβαίνει εἰς Κωνσταντινούπολιν ὡς ἔχουσιν γλυκερὸν καὶ δροσερὸν τὸ θέρος, καὶ ἄλλος εἰς τὰς Ἡγεμονεῖας, χάριν ἀλλαγῆς... καταστάσεως, καὶ διὰ τὴν ἀσφάλισιν εἰς ἑαυτὸν ἐντιμον ὑπαρξίν, δαπάνη βουμουικῆς τινος νύμφης.

Μόνοι λοιπὸν ἡμεῖς οἱ ἐν Ἀθήναις μένοντες κατα-
πίνομεν τὸν λευκὸν κονιορτὸν τοῦ λευκοῦ θέρους·
Τοῦ δὲ θέρους φρύγοτος, ἐγὼ τόσοι μελεδαίνω.
Μόνοι ἡμεῖς δὲν ἀναγόμεθα ἐπὶ λέμβων εἰς ἀλιεῖαν,
προτιμῶντες ἐξ ἀνάγκης τοῦ παρὰ τὸν Πειραιᾶ Καν-
θάρου τὰ ἐν Ἀθήναις σφαίρας κυλίσοντα ζωάρια, οὔτε
ἄγκιστρα, οὔτε καθετὰς, οὔτε γρίπους εἰς τοὺς ἰχθῦς
βάλλοντες, καρίδας ἀπαναινόμενοι, τοὺς γρίπους δὲ
μόνον εἰς λύσιν προτείνοντες. Ἡμεῖς μόνοι κατεδικά-
σθημεν, ἀντὶ ναυτικῶν περιπάτων καὶ παραιγιαλίων
δείπνων νὰ περιφερόμεθα εἰς ἀγυῖας καὶ πλατείας,
πόλεως ἧς τὰ μὲν δένδρα καταξηραίνονται δι' ἑλλει-
ψιν ὕδατος, αἱ δὲ ὁδοὶ κόνεως γέμουσι, καὶ τινὰ
μέρη ἀναπέμπουσιν ὁσμὴν εὐωδίας δικαιοῦσαν τὸ ὄ-
νομα τῶν ἄλλοτε ἐν Σμύρνῃ ὑπαρχόντων σωτηρίων,
διότι καὶ παρὰ τὴν Ποικίλῃν Στοᾶν καὶ παρὰ τὴν Ἀ-
γίαν Εἰρήνην, ἰδίως δὲ παρὰ τὸ γυμνάσιον τοῦ Πτο-
λεμαίου (ἢ ὅπως ἄλλως θέλει τις νὰ τ' ὀνομάσῃ)
καὶ ἐν πολλοῖς γηπέδοις

*πᾶν τὸ βροτῶν σπατάλημα καὶ ἡ πολλόλοθος ἐδωδὴ
ἐνθάδε κρινομένη τὴν πρὶν ὄλεσσε χάριν.*

Παραιτήσας λοιπὸν τὸ Σολωνεῖον καὶ τοὺς εἰς τὰς
τραπέζας αὐτοῦ παρακαθημένους ὑπουργοὺς, πρώην
ὑπουργοὺς, πληρεξουσίου καὶ πρώην βουλευτὰς, πα-
ραιτήσας καὶ τὸ Χαφτεῖον εἰς τοὺς φοιτητὰς αὐτοῦ
ἐν ἀποσοδήσῃσιν αὐτοῖ

μυιάων ἀδινάων ἔθρεα πολλὰ,

διχλεγόμενοι περὶ ὑπουργείων, ὁροπεδίων, κοιλι-
δουλίας καὶ μονομαχιῶν (διότι τοιαῦται κατήντη-
σαν αἱ διασκεδάσεις τῶν Ἀθηναίων), παραιτήσας, λέ-
γω, πάντα ταῦτα, ἔλθε, φίλε, καταδῶμεν εἰς Πει-
ραιᾶ ἵν' ἀναπνεύσωμεν πνεῦμα θαλάσσιον—ἐπομέ-
νως πνεῦμα μεστὸν ἁλατος—τέρποντες δὲ τὴν ὄρασιν
ἡδύνωμεν ἐν ταύτῳ καὶ τὰς ἀκοὰς ἐπὶ τῆς Τερψι-
θείας. Ναὶ μὲν τὰ παγωτὰ τοῦ Σωσάννα δὲν παρα-
σκευάζονται κατὰ τοὺς σολωνεῖους νόμους, ναὶ μὲν
χρῆζουσι δρακοντείου στομάχου τινὰ τῶν γλυκυ-
σμάτων αὐτοῦ, ἀλλὰ πόσα ἄλλα πλεονεκτήματα ἀ-
παντῶμεν αὐτοῦ! — Ἰδοὺ ἡ Ἑλένη, ὑπερήφανος καὶ
ἀδιάφορος πρὸς τοὺς θαυμαστὰς τοῦ κάλλους της,
πιστεύει ὅτι ἐγεννήθη διὰ νὰ θαυμάζηται καὶ νομί-
ζει ὅτι ἔχει καρδίαν ἄτρωτον. — Ἐκείθεν προκύ-
πτει ἡ ἑλικῶπις Ἀσπασία, σαγηνεύουσα πάντας, ἡ φι-
λάρεσκος! διὰ τῶν βλεμμάτων. — Ἀλλὰ δὲν εἶναι
μόνη, παρ' αὐτὴν βαδίζει ἡ καλλωπίστρια Ἐρατὼ,
νομίζουσα ὅτι ὁ καλλωπισμὸς εἶναι φιλοκαλία, ἡ δὲ
φιλοκαλία κάλλος... καὶ ὁμως ἔχει κάτοπτρον! —
Τίς εἶναι ἐκείνη ἡ μετὰ γάλλων ἀξιοματικῶν ζων-
ρῶς συνομιλοῦσα; Σὲ γνωρίζω, Ἀνχστασία!

*Ἀναστάτωσε τὸ πᾶν
μέτ' ἀδέβαιδ' σου ἄν'*

ἄφες το καὶ θὰ φανῇς

ἀστασία προφανής.

Ἀλλὰ τὸ μὲν κάλλος αὐτῶν καὶ τὴν πληθὺν

... οὐκ ἄν' ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω
οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι δέκα δὲ στόματ' εἴεν
φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκειον δέ μοι ἦτορ ἐρείη·
διότι αἱ Μοῦσαι, αἵτινες μόναι θὰ ἐδύναντο νὰ με
βοηθήσωσιν εἰς τοῦτο, δὲν ἔχουσι πλέον τὰ Ὀλύμπια
δῶματα, ὥς ἐπὶ Ὀμήρου. Τοῦτο ὅμως δύναμαι νὰ
βεβαιώσω ὅτι ὁ Πειραιεὺς ἐφέτος ἔχει τὴν χάριν ἐ-
κείνην τῶν θαλασσίων πόλεων τῆς δυτικῆς Εὐρώπης.
Ὅταν τὸ ἐσπέρας ἡ σελήνη ἀργυροῖ τὴν γαληνιαίαν
ἐπιφάνειαν τῆς Μουνυχίας, ὅταν γάλλοι, ἄγγλοι,
γερμανοὶ ἢ ἰταλοὶ μουσικοὶ παίζωσι ταμάκια τῆς
Favorita, τοῦ Fra-Diavolo, τῆς Muette de Por-
tici, τοῦ Guillaume Tell, τῶν Huguenots, ἐνθυ-
μοῦμαι τότε τὰ λουτρά τοῦ Dieppe ἐν Νορμανδίᾳ
καὶ τὴν ὀρχήστραν τῆς λέσχης αὐτῶν. Δὲν εἶναι
ἄρᾳ γε δυνατόν νὰ γίνῃ τοιαύτη λέσχη ἐπὶ τῆς Τερ-
ψιδέας, ἔχουσα, πλὴν τοῦ ἀναγνωστηρίου, καὶ αἵ-
θουσαν χοροῦ, σφαιριστήριον, ἐξώστην καὶ μουσικὴν
ἢ ὀρχήστραν ἰδίαν; — Τοῦτο ἐλπίζομεν θέλει ἐννοή-
σῃ ἡ ἑταιρία ἡ τὸ προσεχὲς ἔτος μέλλουσα νὰ κατα-
σκευάσῃ εἰς τὸ Ἀλίπεδον λουτρά κατὰ τὸν γαλλικὸν
τρόπον, καὶ τότε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν βλέπομεν διὰ
τί θὰ προτιμῶνται ὑπὸ τῶν ἡμετέρων αἱ τῶν ξένων
παραθαλάσσιαι πόλεις, ἀφ' οὗ πλησιέστερον αὐτῶν
θὰ εὐρίσκωσι τὰς διασκεδάσεις τοῦ Πειραιῶς. Αἱ δια-
σκεδάσεις, ἡ εὐθυμία εἶναι εἴπερ ποτὲ ἀναγκαῖαι εἰς
τὴν Ἑλλάδα· μαρτυροῦμεθα ὑπὸ τῶν σκέψεων καὶ τῆς
ἀδιακόπου πολιτικῆς τύχης διὰ τοῦτο καὶ ὁ ὑπο-
φαινόμενος ἐκήρυξα πόλεμον ἀκήρυκτον κατὰ τῆς
πολιτικῆς. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ξένοι ὅταν διασκεδά-
ζωσι, ὥς εἰς τὸν καλῶς δειπνοῦντα συμβαίνει, ἐκφέ-
ρουν εὐμενεστέρας ὑπὲρ ἡμῶν τὰς κρίσεις. Ὀφείλο-
μεν νὰ μὴ ὦμεν ἄγριοι, μισάνθρωποι, ἀλλὰ φιλάν-
θρωποι, ἥτοι εὐπροσήμεροι, εὐαπάντητοι. Τοῦτο εἶ-
ναι οὐ μόνον ὠφέλιμον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ
ἰδίως εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀναγκαιότατον, εἶναι μάλι-
στα καθήκον.

Ὁ δούξ τοῦ Richelieu καὶ μέχρις ἀπονενοημέ-
νων πράξεων ἐφθασεν ὅπως καταστήσῃ εὐθυμον τὴν
αὐλὴν τοῦ ἸΕ' Λουδοβίκου, περὶ μόννης τῆς γυναικὸς
του μεριμνώντος κατὰ τὰ δέκα πρῶτα τῆς βασιλείας
του ἔτη, καὶ τὸν πνευματικὸν αὐτὸν τῆς βασιλείας
μετεχειρίσθη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, πνευματικὸν
τῷ ὄντι εὐσυνείδητον! Ἡμεῖς δὲν ζητοῦμεν τὰς δια-
σκεδάσεις ἐκείνας τὰς παραλόγους καὶ αἰσχρὰς νο-
μίζομεν ἀναγκαῖαν πᾶσαν τιμίαν καὶ μεμετρημένην
ἡδονὴν, καὶ, ἀποκρούοντες τὸν τρόπον δι' οὗ ἐκεῖνος
κατάρθωσι νὰ εἰσαγάγῃ τὰς κακὰς ἡδονὰς, εὐχό-
μεθα ὅπως αἱ καλὰ εἰσαχθῶσι καὶ πάλιν παρ' ἡμῶν

καὶ ἀναπτέρωσαι τὸν βεβαρημένον ἡμῶν νοῦν. Ἀρκοῦσιν, ἀρκοῦσι τὰ σοφὰ διασκεδάσεις θέλομεν, ἀνάγνωσιν, μουσικὴν, ἐκδρομὰς, γυμνάσια, θέατρα, διασκεδάσεις τερπνάς, ἠθικὰς καὶ ὠφελίμους, εἰς αἷς ὡς οὐδένες ἄλλοι οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπεδίδοντο. Προσέχοντες ἀδιακόπως τὸν νοῦν εἰς σοφὰς ἀηδίας οὐδὲν ἄλλο γινόμεθα ἢ σχολαστικοὶ, ἀηδεῖς, ἄλαλοι, σκεπτικοὶ, κυφοὶ, δυσειδεῖς, ἐν ᾧ ἂν εἰς τὴν ἐργασίαν ἀναμίζωμεν καὶ τινὰς ἐλαφροτέρους περισπασμούς, τότε ἐκείνη μὲν καθίσταται τερπνοτέρα, ἡμεῖς δὲ, ὡς οἱ πρόγονοι, φαιδροὶ, ἀγαθοὶ, προσηνεῖς, εὐχάριστοι, ὁμιλητικοὶ, εὐθυτενεῖς . . . εὐμορφοί. Τὸ τελευταῖον τοῦλάχιστον τοῦτο πλεονέκτημα πρέπει νὰ παῖσῃ πάντας ν' ἀποτινάξωσι τὴν φαινομένην μὲν ἀλλὰ ψευδῇ σπουδαιολογίαν.

Εἰς τί ὠφελεῖ ὅτι καθ' ἡμέραν διδασκόμεθα ἢ νομίζομεν ὅτι διδασκόμεθα τὸ καλόν; Προχθές ἔτι, οὐχὶ πρὸ πολλοῦ, συνεβούλευέ τις τῶν καθ' ἡμᾶς δημοσιογράφων νὰ κηρυγισθῇ ἡ Καπνικαρέα, ὡς περιττή, διότι ὑπάρχουσι πολλὰ ἄλλα βυζαντινὰ ἐκκλησία καὶ διότι κλείει τὴν ὁδὸν τοῦ Ἑρμοῦ· οἱ δὲ ξένοι θὰ ἐλεεινολογήσωσι διὰ τοῦτο τὴν Ἑλλάδα. — Αἱ ἄλλα ἐλεεινολογοῦσι τὴν Ἑλλάδα οἱ ξένοι, δι' αὐτὰ δὲ τὴν ἐπαινοῦσι, ὅταν τὰ ἐκτιμᾷ. — Τί δ' ἂν εἴποι τις περὶ τοῦ συμβουλευόντος νὰ κηρυγισθῇ ὁ ναὸς τῆς Αἰγίνης διότι ἔχομεν τὸν Παρθενῶνα, ἢ τὸ μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους διότι ὑπάρχει τὸ τοῦ Θρασύλλου; Ἐν Παρισίῳ διατηροῦσι τῷ ὄντι θρησκευτικῶς τὰ εἰρεπία τῶν Θεομῶν Ἰουλιανοῦ τοῦ Ἀποστάτου καὶ τοὶ ἀθλίως ἐκτισμένων, ἡμεῖς δὲ θέλομεν νὰ κηρυγίσωμεν τὴν Καπνικαρέαν, ἐκκλησίαν περίεργον μεταξὺ τῶν ἐν Ἀθήναις βυζαντινῶν! Δὲν ἀρκεῖ ὅτι κατεδαφίσθη ἀλόγως καὶ ὑπὸ ἀφιλοκάλων ἀρχῶν ἡ ὠραία τῶν Ταξιαρχῶν ἐκκλησία καὶ τόσα ἄλλα τοῦ μεσαιωνικοῦ βίου μνημεῖα! Ἄν δὲν εἶναι πολυδάπανον, αἷς μεταφέρωσιν αὐτὴν ἀλλαχοῦ τῶν Ἀθηνῶν ἀριθμοῦντες τὰς πέτρας, αἷς τὴν μεταφέρωσιν, ἀπηλλαγμένην τῶν προσθηκῶν, πρὸς βορρᾶν τῆς Μητροπόλεως, ὡς τι πάρισον τοῦ Καθολικοῦ, πρὸς συμμετρίαν ἄλλὰ νὰ τὴν κηρυγίσωμεν! Καὶ τί θέλουσιν εἶπει οἱ ἐν Εὐρώπῃ σοφοί, οἱ περὶ βυζαντινῶν ἐκκλησιῶν τοσάκις γράψαντες, οἱ τοσάκις θαυμάσαντες αὐτάς! — « Ἀλλὰ, δύναται τις νὰ εἴπῃ, τί νὰ καταστρέψωμεν, ἀφ' οὗ δάση πλέον δὲν ὑπάρχουσι; »

Εἰς τοῦτο πειθόμεθα.

Σ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 4, 1863.

—οοο—

Πρέσβυς τῆς Δανίας ἦλθεν ἐν Ἀθήναις ὁ Κ. Βρέστρουπ, πρεσβύτης τὴν ἡλικίαν.

Ἰδοὺ ἐν συνόψει τί ἀξιοσημεῖωτον εἶπε κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Συνελεύσεως τῆς 13 τοῦ παρελθόντος μηνός, ὁ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργός Κ. Α. Πετμεζῆς.

« Ἡ κατάστασις τῶν ἐπαρχιῶν εἶναι οἰκτρά· αἱ ἀρχαὶ λαμβάνουσι μὲν διαταγὰς, δὲν ὑπακούουσιν ὁμοῦς· στρατιωτικὴν δύναμιν δὲν ἔχει ἡ κυβέρνησις· ὁ λαὸς γογγύζει καὶ τὴν ἐλεεινὴν ταύτην κατάστασιν πάντες ἀποδίδουσιν εἰς τὴν Συνέλευσιν. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν διστάζω νὰ εἴπω, ὅτι διὰ τῆς διαγωγῆς ἡμῶν δικαιολογοῦμεν τὰς κατακραυγὰς ταύτας· διότι ἀντὶ νὰ χρησιμεύσωμεν εἰς τὸν λαὸν ὡς παράδειγμα φιλοπατρίας καὶ ἀνοχῆς, παρεκτρέπομεθα εἰς διχονοίας καὶ ἔριδας. »

Ἐπειδὴ δὲ τις τῶν πληρεξουσίων εἶπεν ὅτι ὁ ὑπουργὸς ἐξυβρίζει τὴν Συνέλευσιν, αὐτὸς ἀπεκρίθη ὅτι εἶπε τὴν ἀλήθειαν γυμνῶν, καὶ ὅτι οἱ πληρεξούσιοι κατασκοτίζουν αὐτὸν δι' ἀενάων αἰτήσεων. « Ἐκ τῶν πεντήκοντα, εἶπε, πληρεξουσίων τοὺς ὁποίους βλέπω καθ' ἑκάστην, μόλις δύο μοὶ ὁμιλοῦσι περὶ δημοσίων συμφερόντων, οἱ δὲ ἄλλοι τεσσαράκοντα ὀκτὼ ἀπαιτοῦσι διορισμούς καὶ παύσεις ὑπαλλήλων. »

Ἄλλος πληρεξούσιος, ἐκ τῶν πολιτικῶν φίλων τοῦ ὑπουργοῦ, ὀργισθεὶς εἶπε· « λοιπὸν μᾶς ἐξυβρίζεις! »

Καὶ ὁ ὑπουργός· « Θέλετε νὰ μάθετε, Κύριοι, διὰ τί ὁ προαγορεύσας μὲ προσβάλλει τόσον ἀποτόμως; διότι ἀπήτησε νὰ διορίσω ἐπαρχὸν τὸν μπακάλην ἀδελφόν του, καὶ ἀπεποιήθη. »

Καὶ ἐξ οἰκείων μὲν τὰ βέλη, ἀξιώτιμος δὲ ὁ ὑπουργὸς ὁ μετὰ παρρησίας εἰπὼν τὴν ἀλήθειαν.

Πρόεδρος τῆς Συνελεύσεως ἐξελέχθη ὁ Κ. Α. Μωραΐτινης. Κατὰ τὴν ἐκλογὴν ταύτην τὸ ὄρος καὶ τὸ πεδῖον, φιλιωθέντα ἀλλήλοις καὶ γενόμενα ὀροπέδιον, συνεψήφισαν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ Στράβωνα ὀροπέδιόν ἐστὶ τὸ ἐπὶ τοῦ ὄρους πεδῖον, ἄρα τὸ πεδῖον τῆς Συνελεύσεως ἐκαθελίκευσε τὸ ὄρος αὐτῆς.

Τὰ περὶ τὰς Ἀθήνας δάση ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν κατακαίονται.

Κατὰ τινὰ ἐκθεσιν τοῦ ὑπὸ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ πρὸς τὴν Συνέλευσιν, τὸ δημόσιον ταμεῖον ὤφειλε νὰ πληρώσῃ κατὰ τὸ τέλος τοῦ λήξαντος Ἰουλίου, 10,700,000 δραχμῶν καὶ σημειωτέον ὅτι τὸ χρέος τοῦτο ἦτο μόνον τὸ ἀπαιτητὸν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐκείνης.

Εἰς Ἰδραν συνέβησαν σπουδαῖαι ταραχαί, ἐνεκ τῶν ὁποίων ἐστάλησαν καὶ στρατὸς καὶ ἀνακριταὶ καὶ αὐτὸς ὁ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργός· ἀλλ' οὐδὲν